

Arrest

nr. 49 590 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2010.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. CORNETTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 23 oktober 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 24 oktober 2010.

Op 22 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 januari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 178.301 van 8 januari 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 5 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 maart 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 30 maart 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze aanvraag niet in overweging werd genomen.

Op 15 september 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 december 2009 dient verzoeker een aanvulling in bij deze derde aanvraag.

Op 23 juni 2010 wordt verzoeker aangetroffen naar aanleiding van een controle. Er wordt hem diezelfde dag bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker stelt een beroep in tegen dit bevel dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer 56 461.

Op 23 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 september 2009 onvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 27.10.2009. Het brutoloon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1360,84 euro per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 31 jaar oud; 12.10.1978) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 24.10.2005 in België verblijft en de aangehaalde elementen, met name dat hij zich vlot heeft aangepast, dat betrokkene Nederlands leert en spreekt, hiervoor ook meerdere cursussen gevolgd heeft en naar de bibliotheek gaat, een appartement huurt, het openbaar vervoer gebruikt, werkbereid is en ook een belofte van aanwerven meestuurt, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan op 24.10.2005. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 10.01.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 5 augustus 2010 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt verwerende partij op dat het verzoekschrift te laat is ingediend. Nu verzoeker vastgehouden werd op het moment van de kennisgeving van de beslissing, gold voor hem de termijn zoals bepaald in artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het verzoekschrift in dit geval wordt ingediend binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing.

De Raad stelt vast dat uit het formulier van betekening blijkt dat aan verzoeker werd meegedeeld dat hij over een termijn van dertig dagen beschikte om beroep in te stellen bij de Raad. Verzoeker heeft het

beroep ingediend op de 27ste dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing en dus binnen de termijn van dertig dagen die hem werd meegedeeld.

Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de rechten van verdediging en machtsafwendung

De bestreden beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker ongegrond werd verklaard werd uitsluitend genomen op grond van het feit dat de arbeidsovereenkomst die verzoeker neergelegde tot staving van zijn aanvraag niet het vooropgestelde bruto minimumloon van € 1.387,49 vermeldde (bedrag volgens CAO voor een persoon van 31 jaar oud). Dat de overeenkomst van verzoeker slechts een bedrag van € 1.360,84 vermeldde wat niet voldoende was volgens de regularisatie instanties.

Dat de beslissing tot ongegrond verklaring in totale disproportie staat met het mankement dat wordt ingeroepen. Dat de regularisatie instanties in gelijkaardige gevallen aan de aanvrager de kans bieden om dit detail in orde te brengen en een aangepaste arbeidsovereenkomst aan het dossier toe te voegen. In casu werd onmiddellijk een negatieve beslissing genomen, welke verzoeker een ernstig nadeel dreigt toe te brengen.

De beslissing werd duidelijk alleen maar genomen om de uitdrijvingsprocedure te kunnen opstarten. Dat dit gegeven machtsafwendung uitmaakt, waarbij een detail wordt aangegrepen om het voor het overige conforme regularisatieverzoek ineens af te wijzen.

Dat de werkgever van verzoeker voor het invullen van de arbeidsovereenkomst echter niet over één nacht ijs ging en contact opnam met haar sociaal secretariaat om de bruto bezoldiging te kennen. Dat dit sociaal secretariaat daar een gemotiveerd antwoord op gaf en dat op basis van deze gegevens een bedrag van € 1.360,84 werd ingevuld (stukken 2: email-briefwisseling met sociaal secretariaat werkgever).

Dat voor zover er nog discussie mocht bestaan over het exacte bedrag van de bezoldiging, de werkgever een nieuw model van arbeidsovereenkomst opmaakte waarin een bruto-bezoldiging van € 1.450 is opgenomen. Onder stuk 3 wordt een kopie van dit werkaanbod aan huidig verzoekschrift toegevoegd.

De voorgaande stukken worden samen met enkele aanvullende stukken ter actualisatie van de regularisatieaanvraag aan Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt.

Dat ondertussen ook de zaakvoerster van VOF M.-K. door de Sociale Inspectie is ondervraagd nopens de omstandigheden van de feitelijkheden van 22 juni 2010. Dat hieruit blijkt dat verzoeker zich niet stelselmatig bezondigde aan zwartwerk, maar dat hij als woonachtige in het gebouw D. 28 sporadisch hulp verleende aan de uitbater. Dat dit slechts sporadisch gebeurde en dat dit in ruil was voor voeding uit de winkel.

Van een tewerkstelling in dienstverband kan dus geen sprake zijn. De diensten van Sociale Inspectie hadden trouwens alle begrip voor deze voor verzoeker reeds jaren aanslepende levenssituatie. Dat het er verzoeker alleen om te doen is in België een bestaan en toekomst op te bouwen en hij in die omstandigheden aan alle voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden. Deze stukken zullen later aan het dossier toegevoegd worden.

Verzoeker heeft zich in zijn regularisatieaanvraag dus niet naar behoren kunnen verdedigen en de beslissing is niet objectief genomen wat machtsafwendung uitmaakt.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het administratief verslag van 22 juni 2010 duidelijk blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk door de sociale inspectie. Verzoeker ontkende op dat moment dat hij daar werkte. Verzoeker voert aan dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn aangezien hij zich niet heeft kunnen verdedigen. Verzoekers loutere bewering dat de sociale inspectie een verkeerde vaststelling heeft gedaan, kan geen reden zijn om het werk van de sociale inspectie in vraag te stellen. Verzoeker werd immers op heterdaad betrapt.

Verzoeker stelt dat ondertussen ook de zaakvoerster is ondervraagd nopens de omstandigheden van 22 juni 2010 en dat hieruit blijkt dat verzoeker zich niet stelselmatig bezondigde aan zwartwerk. Verwerende partij antwoordt hier echter op dat de zaakvoerster er alle belang bij heeft te ontkennen dat verzoeker in het zwart was tewerkgesteld en dat bijgevolg een blote bewering niet volstaat om de betrapting door de sociale inspectie in vraag te stellen.

Er is slechts sprake van machtsafwendung wanneer een overheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwing die verzoeker naar voor brengt, namelijk dat de bestreden beslissing alleen maar genomen werd om de uitdrijvingsprocedure te kunnen opstarten, laat evenwel niet toe om enige vorm van machtsafwendung vast te stellen.

Zoals op correcte wijze vermeld wordt in de bestreden beslissing wist verzoeker immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd verzoeker reeds op 11 maart 2009 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tegen dit bevel een rechtsmiddel heeft aangewend. Een eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans voorliggende bestreden beslissing doet immers niets af aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

3.3. In de repliekmemoirie wijst verzoeker erop dat hij nog niet in het bezit is van het volledig verslag van de sociale inspectie. Van zodra het aan de VOF M. wordt meegedeeld, zal verzoeker dit aan het dossier toevoegen. Voor het overige blijft verzoeker bij zijn standpunt wat betreft de machtsafwending.

Verzoeker merkt op dat verwerende partij niet ingaat op het onderdeel van het middel dat het brutoloon van verzoeker betreft.

Verzoeker betwist dat er sprake zou zijn van een illegale verblijfstoestand die verwerende partij op elk ogenblik de mogelijkheid geeft om verzoeker op te pakken. Dit zou immers alle indieners van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *de facto* vogelvrij verklaren, wat zeker niet de bedoeling was van de wetgever. Dit bewijst nogmaals dat de bestreden beslissing machtsafwending uitmaakt in hoofde van verwerende partij. Met een vlugge beslissing op de regularisatieaanvraag kon men de roekeloze aanhouding van verzoeker motiveren en zo de repatriëring voorbereiden, waar het hier in wezen een regularisatieverzoek betrof dat alle elementen bevatte om tot een positieve beslissing te komen. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn beroep.

3.4. Verzoeker voert aan dat er sprake is van machtsafwending en van schending van de rechten van de verdediging.

3.4.1. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd.

Verzoeker zet uiteen dat de machtsafwending erin bestaat dat de bestreden beslissing *“duidelijk alleen maar (werd) genomen om de uitdrijvingsprocedure te kunnen opstarten”* en dat *“een detail werd aangegrepen om het voor het overige conforme regularisatieverzoek ineens af te wijzen”*.

3.4.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 15 september 2009 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die hij heeft aangevuld op 4 december 2009. Nu verzoeker een aanvraag heeft ingediend, kan worden aangenomen dat hierop een antwoord wordt gegeven. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat ze werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond wordt verklaard. *In casu* zet verzoeker niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan. Dat de beslissing werd genomen kort nadat verzoeker werd opgepakt na een controle uitgevoerd door de sociale inspectie en vooraleer hij gerepatriëerd werd, toont niet aan dat de beslissing, die er louter gekomen is na een aanvraag van verzoeker, als enig doel het opstarten van de uitdrijvingsprocedure had. De bestreden beslissing houdt enkel een antwoord in op de aanvraag van verzoeker en het getuigt van zorgvuldigheid in hoofde van het bestuur dat deze aanvraag behandeld werd terwijl verzoeker zich nog in België bevond.

3.4.3. Vervolgens voert verzoeker aan dat een detail werd aangegrepen om zijn aanvraag af te wijzen en dat dit eveneens machtsafwending uitmaakt. De Raad dient bijgevolg na te gaan of de bestreden beslissing werd genomen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die verzoeker heeft ingediend en niet als enig doel heeft het nastreven van een ander doel.

Zoals reeds gesteld, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag de volgende elementen aan:

- verzoeker volgt een cursus Nederlands
- verzoeker verblijft thans bijna vier jaar onafgebroken in België
- verzoeker heeft in België een langdurige asielprocedure doorlopen
- een terugkeer naar Nepal houdt voor verzoeker enorme veiligheidsrisico's in
- verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf in België, de langdurige asielprocedure en zijn volledige integratie
- verzoeker volgde intensieve taallessen
- verzoeker paste zich vlot aan in België en verplaatste zich met het openbaar vervoer naar Zele waar hij taallessen volgde. Hij beschikt over een Omnipas voor het openbaar vervoer en over een bibliotheekkaart van de bibliotheek te Zele waar hij regelmatig boeken ontleende om zijn kennis van het Nederlands te verbeteren;
- verzoeker paste zich op een voorbeeldige wijze aan in het sociaal-economische leven van zijn leefomgeving, omwille van zijn goede integratie en zijn vele vrienden (ook buiten het asielcentrum) ging hij bij vrienden wonen in Koksijde
- verzoeker legt een belofte van aanwerven neer opgemaakt door mevrouw A.M., waarin wordt bevestigd dat hij van zodra dit wordt toegelaten met onmiddellijke ingang kan beginnen werken als aanvuller-schoonmaker in de winkel van VOF M-K in De Panne
- verzoeker legt een aantal verklaringen neer van personen die elk een individuele getuigenis geven over het verblijf van verzoeker in ons land. Het betreft verklaringen van persoonlijke vrienden, kennissen en burens die hem reeds lange tijd kennen
- verzoeker is volledig geïntegreerd, hij spreekt Nederlands, hij zou onmiddellijk aan het werk kunnen.

In de aanvulling van 4 december 2009 zet verzoeker uiteen dat hij zich beroept op criterium 2.8.B. van de instructie van de staatssecretaris: duurzame lokale verankering met arbeidscontract en mogelijkheid om arbeidskaart B te krijgen. Verzoeker verwijst tevens naar zijn ononderbroken verblijf in België sedert 31 maart 2007, namelijk vanaf oktober 2005, en naar de duurtijd van zijn asielprocedure (oktober 2005 tot 25 januari 2008). Hij voert aan dat hij een tewerkstelling kan krijgen voor een voltijdse betrekking van onbepaalde duur als bediende-verkoper, met een bruto-maandwedge van 1.360, 84 euro. Deze arbeidsovereenkomst wordt bijgevoegd.

In de bestreden beslissing wordt hierop het volgende geantwoord:

- het brutoloon vermeld in het arbeidscontract bedraagt 1360,84 euro per maand terwijl het wettelijk bepaalde minimumloon 1387, 49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar. Verzoeker voldoet niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie;
- het feit dat verzoeker sinds 24 oktober 2005 in België verblijft, het feit dat hij zich vlot heeft aangepast, dat hij Nederlands leert en spreekt, dat hij hiervoor meerdere cursussen gevolgd heeft en naar de

bibliotheek gaat, een appartement huurt, het openbaar vervoer gebruikt, werkbereid is en een belofte van aanwerven heeft, een grote vrienden -en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet aanvaard worden als grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen inzake de integratie doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009;

- verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij vroeg asiel aan op 24 oktober 2005, zijn asielaanvraag werd afgesloten op 10 januari 2007. Verzoeker verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België;

- de duur van de asielprocedure, namelijk één jaar en drie maanden, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Uit een vergelijking van de opsomming van de elementen van verzoekers aanvraag en de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is ingegaan op elk element van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is de bestreden beslissing niet *“uitsluitend genomen op grond van het feit dat de arbeidsovereenkomst (...) niet het vooropgestelde bruto minimumloon van € 1.387, 49 vermeldde”*. De bestreden beslissing vermeldt nog andere motieven. De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die verzoeker heeft ingediend. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het enig doel van de bestreden beslissing is het nastreven van een ander doel. Verzoeker brengt geen voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aan waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Er kan niet worden aangenomen dat er sprake is van machtsafwending.

3.4.4. Verzoeker voert tevens de schending van de rechten van de verdediging. Hij stelt dat de bestreden beslissing *“in totale disproportie staat met het mankement dat wordt ingeroepen”* en dat hem de kans had moeten worden geboden dit detail in orde te brengen en een aangepaste arbeidsovereenkomst toe te voegen. Hij heeft zich niet naar behoren kunnen verdedigen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Inzoverre verzoeker de schending van de hoorplicht zou aanvoeren, wordt opgemerkt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Verzoeker kan zich bijgevolg niet beroepen op deze beginselen.

3.4.5. Waar verzoeker als bijlage bij huidig verzoekschrift een nieuwe arbeidsovereenkomst voorlegt met een aangepaste bruto-bezoldiging, herhaalt de Raad dat het bedrag van het toekomstig loon van verzoeker niet het enig motief van de bestreden beslissing uitmaakt en wijst hij erop dat deze stukken niet voor het eerst in de procedure voor de Raad kunnen worden aangebracht. Bovendien dateert dit stuk van 13 juli 2010, dus van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De verwijzing van verzoeker naar het feit dat de berekening van verzoekers bruto-bezoldiging is gesteund op gegevens verschaft door een sociaal secretariaat, doet geen afbreuk aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het wettelijk bepaalde minimumloon 1387, 49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar en dat verzoeker niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie. Alleszins wijst deze berekening van verzoekers bezoldiging er niet op dat de bestreden beslissing genomen werd met machtsafwending.

3.4.6. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij zich niet stelselmatig bezondigde aan zwartwerk en dat de sociale inspectie begrip had voor verzoekers situatie, wijst de Raad erop dat deze opmerkingen in het verzoekschrift geen verband houden met de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard, is

geen sprake van zwartwerk. Deze opmerkingen van verzoeker betreffen niet de bestreden beslissing en doen bijgevolg niet ter zake.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET